

piątek, 01.12.2023

1 grudnia - wspomnienie Świętego Eligiusza, biskupa

Żywot Eligiusza napisał jego przyjaciel, św. Audoenus. Eligiusz urodził się w Chaptelat ok. 588-590 roku w rodzinie gallo-rzymskiej. Jego rodzicami byli Eucheriusz i Terrigia. Początkowo obrał sobie zawód mennika u boku głośnego Abbona. Tak się wydoskonalił w tym zawodzie, jak również w rzemiośle złotniczym, że król francuski Chlotar II zamówił u niego złoty tron. Eligiusz wykonał go tak kunsztownie, że zachwycił wszystkich. Do dnia dzisiejszego pokazują "tron Dagoberta" w gabinecie medalionów w Banku Narodowym Francji. Nie jest to jednak tron św. Eligiusza, gdyż tamten powstał dopiero w wieku XII i nie jest ze złota, ale z brązu. Uważa się, że jest to tron biskupów z Saint-Denis. Sława Eligiusza jako złotnika była tak wielka, że zgłaszano się do niego zewsząd z zamówieniami. To on właśnie miał wykonać grób św. Marcina w Tours i mauzoleum św. Dionizego w Paryżu. Jemu także przypisuje się wykonanie słynnego kielicha z Chelles. Tą drogą Eligiusz doszedł do wielkiego majątku. Żył jednak bardzo skromnie, a swoje dochody poświęcał na cele charytatywne i kościelne. Około roku 632 ufundował opactwo w Solignac, na którego czele stanął św. Remaclus. W roku 633 ufundował podobny klasztor żeński w Paryżu, którego prowadzenia podjęła się św. Aurea. Zyskał tak wielkie zaufanie królów Dagoberta I i Chlotara II, że powierzyli mu mennicę oraz skarb królewski. Pomimo znacznego majątku i sławy, Eligiusz tęsknił za służbą Bożą. Dlatego też po śmierci Chlotara II w roku 639 wstąpił do klasztoru, mając już ponad 40 lat. Opatrzność miała wobec niego inne plany. Po dwóch latach nastąpił wakat na urząd biskupim w Noyon-Tournai. Ówczesnym zwyczajem miejscowe duchowieństwo i lud wybrali na ten zaszczytny urząd Eligiusza. Konsekracji biskupiej, a przedtem wszystkich święceń niższych i kapłaństwa udzielił mu arcybiskup Rouen, św. Audoenus, w dniu 13 maja 641 roku. Okazało się, że Eligiusz był nie tylko mistrzem snycerstwa w metalu i złocie, ale również w zarządzaniu diecezją. Czuł się nie tyle jej rządcą, co ojcem. Każdy z wiernych miał prawo wstępu do jego domu: był sędzią, rozjemcą, obrońcą, a nawet żywicielem swoich owiec. Założył też kilka nowych klasztorów, m.in. dla niewiast w Noyon oraz opactwa męskie w Noyon, w Paryżu i w St-Quentin. Gnany zapalem misyjnym, urządzał wyprawy do Flandrii i Fryzji. W czasie jednej z nich w roku 660 zmarł w dniu 1 grudnia. Jego ciało sprowadzono uroczyście do Noyon dopiero w 1952 roku. Z pism, jakie miał pozostawić, zachował się list do św. Dezyderiusza z Cahors. Kult Eligiusza rozpowszechnił się nie tyle dlatego, że był biskupem, ile z tej przyczyny, że był rzemieślnikiem i jako taki został policzony między świętych. Złotnicy i artyści w metalach obrali go sobie we wszystkich krajach Europy za patrona. Czczono go także jako patrona szpitali, gdyż według podania miał dar uzdrawiania chorych. Odbierał cześć nawet jako patron od pożaru i od koni. Miasto Dunkierka we Francji wystawiło mu najpiękniejszy ze swoich kościołów. We Francji i w Belgii dotąd jeszcze należy on do najpopularniejszych świętych. Ikonografia przedstawia św. Eligiusza w stroju biskupa, ale często także przy pracy artystycznej. Źródło: <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/12-01c.php3v>
https://pl.wikipedia.org/wiki/Eligiusz_z_Noyon